

ואפשר ישראל שחשו
 כי ספריהם וזבולו ואר
 לזכרם ולא אמרו
 יירה. דיון דבר מזה
 הוא ענין לז' (עיר עזה)
 וזו ענין שחוק. שחוק
 ממש, אין דעת שחוק
 ימשכט עליו, ואולי אית
 נון לז' מן חסין
 זו יסוד (שבת 7). ולא
 (טו) שמהם קלות ראש. לז'ן
 (טו) שמהם לא מצוה.
 כגון הכנסת כלה (שם)
 קורו לו מנגן. וזהו היא
 הלשון עליונה שיהיה
 וכן לדבר הלכה. זרין
 יפסחו מעלי דבריהם
 (שם) (טו) כי כללם
 טוב. אם נא לז'ן מתוך
 שחוק מצינו לו חסין
 שמהם (טו) נשתנה מן
 מיריות מתמה מזה (שם)
 ודבריו (טו) נפחה לז'ן
 מתמה השתנה (טו)